

24 juli 2025, Hilversum

Geacht college van B&W,

Participatie is meedoen. Zoals beschreven in de Omgevingswet: iedereen moet kunnen meedoen.

Participatie is als een reis, we beginnen ergens, we vertrekken, we stappen op de bus en we gaan samen met alle passagiers iets ontwikkelen¹.

Behalve met Raoul van de Wetering/ Makeltrent.

Wij zijn al een jaar bezig met het realiseren van twee woningen op de begane grond aan de Havenstraat 49 en het vergroten en verduurzamen van kleine woningen aan de Havenstraat 51. En nog steeds zitten we in de wachtkamer. Wachtend op erkenning voor een plan dat in onze ogen niet alleen zorgvuldig is vormgegeven, maar ook bijdraagt aan het grotere verhaal: Hilversum als Mediastad. The Media ahead², toch? Of laten we dan tenminste handelen naar de uitkomsten van de laatste mediastadmonitor, waarin bewoners aangeven meer ‘mediastad’ te willen voelen³.

Wij doen daar alles aan. Kinderen maken kennis met NPO-figuren aan het Wegaplein. Hilversummers lopen via de Leeuwenstraat de stad in en zien o.a. Loekie de Leeuw en Meneer de Uil. Wij bouwen aan beleving, aan identiteit, aan het verhaal.

En zo ontstond ook het idee van het Tetrisblokje. Een speelse verwijzing, passend bij een levendige stad. Een volume dat stoer is, zichtbaar, en tegelijkertijd zorgvuldig ingepast is tussen twee prachtige panden. Een creatieve invulling en benutting van ruimte die inspeelt op Mediastad. Alles conform de welstandsnota waar andere het volgende beschreven staat *“Het grootste deel van de gemeente heeft een gewoon welstandsniveau. Hier heeft de gemeente gekozen voor het handhaven van een goede basiskwaliteit met daarbij voldoende vrijheid voor de burger of ondernemer om invulling te geven aan eigen initiatieven.*

Maar dan komt er een toetsing. En die blijkt half.

Het advies kijkt slechts naar het tussenvolume – het blokje. Niet naar de linkerkant, de totale gevelcompositie, de samenhang. Terwijl juist dat maakt dat we aan 95% van de toetsingscriteria voldoen. Vijfen-Negen-tig-pro-cent!

En dan is de vraag niet: hoe kunnen we dit tegenhouden? Maar: hoe kunnen we dit samen laten slagen?

Toch lijken de gesprekken met de welstand meer op praten tegen muren dan over muren. Alsof er niet gekeken wordt naar het grotere geheel, naar ontwerpambities, naar de context. Alsof esthetiek boven verbinding gaat. En erger: het college wijkt zelden af van een negatief advies, zelfs als dat advies aantoonbaar onvolledig of onjuist is. Want tijdens het Benen op tafel gesprek met vele

¹ https://www.youtube.com/watch?v=VnruqZbt-fg&ab_channel=HermanDummer

² <https://www.hilversumnieuws.nl/politiek/politiek/356218/krachtige-herpositionering-essentieel-voor-toekomst-van-hilve>

³ <https://www.gooieneemlander.nl/regio/gooi-en-eemland/hilversummers-hebben-minder-vertrouwen-in-de-manier-waarop-de-gemeente-wordt-bestuurd/78331788.html>

ontwikkelaars en architecten en portefeuillehouder is input naar voren gekomen dat men het samenspel met welstand als niet optimaal ervaren. Toch wordt er niets aan gedaan met de input als er een actuele casus is. De wethouder stuurt zelfs aan op bezwaarprocedure. Wat bijzonder is dat de gemeentelijk visie op samenwerking en governance hetvolgende aangeeft:

Deze nota is bedoeld om aandacht te krijgen voor hetgeen er voor en tijdens de samenwerking speelt en op deze wijze vroegtijdig zicht te krijgen wanneer het misgaat of bijsturing nodig is. Het is echter niet noodzakelijk om deze werkwijze op al onze samenwerkingen los te laten. Naast de voorgeschreven verbonden partijen richt deze nota zich op die samenwerkingsverbanden die een groot effect hebben op het behalen van onze (beleids)doelstellingen.

Deze gemeentelijke visie is alles wat niet gebeurt: Vanuit verantwoordelijkheid voor de eigen leefomgeving ontstaat betrokkenheid en onderlinge verbondenheid van inwoners met elkaar en hun leefomgeving. Dat maakt een straat, buurt en/of wijk weerbaarder en in staat om zelf met oplossingen te komen voor vraagstukken en kansen te grijpen die van meerwaarde zijn voor hun eigen straat, buurt en/of wijk.

Het is niet alleen éénrichtingsverkeer van gemeenten naar inwoners en organisaties.

De actieve participerende houding ('eigen kracht') die de overheid van burgers vraagt, verlangt ook een andere houding en werkwijze van de gemeente. Om in deze ontwikkelingen mee te kunnen gaan, is innovatie-kracht in de eigen organisatie nodig.

En dat werkt vervreemdend als je al die beleidsstukken en visies leest en toe wil passen maar je altijd onderdanig (nooit gelijkwaardig) maar dan toch verbindend moet zijn ondanks dat de werkwijze van de gemeente niet overeenkomt met hetgeen zij zelf schrijven. Want wij participeren. Wij investeren. wij betrekken architecten, ontwerpen met visie voor de stad, zoeken contact en passen plannen aan. Wij reageren op beleidsstukken om de fouten te corrigeren. Maar dat alles lijkt weinig waarde te hebben als de regie eenrichtingsverkeer is en geen dialoog mogelijk is en men niet open wil staan/ zich aangevallen voelt door gemeentelijke fouten inzichtelijk worden gemaakt. Als de spelregels tijdens het spel veranderen. Als de omgevingsregisseur maandenlang visuals eist– die wettelijk niet eens verplicht zijn – wij deze laten maken om vervolgens te willen weigeren op het concept/visual.

Waarom werd dit niet een jaar eerder helder gemaakt? Waarom benadeel je een initiatiefnemer zo laat in het proces en heeft u een idee wat de impact dit heeft op onze bedrijfsvoering? Waarom is er geen interne steun voor deze kans om de stad te profileren.

Het meest vervreemdend is dat alles wat hierboven beschreven staat overeenkomt met de opgehaalde input beschreven zoals in het participatieverslag voor te maken participatiebeleid:

“Duidelijkheid aan de voorkant van het proces is cruciaal voor een effectieve en betrouwbare participatieaanpak”.

“Effectieve participatie begint bij het begin”

“Deelnemers benadrukken dat inwoners vanaf het allereerste idee betrokken moeten worden. Dit voorkomt verrassingen en vergroot het vertrouwen. Participatie is geen vast moment, maar een proces dat meebeweegt met de fase van het project. Het managen van verwachting aan de voorkant van het participatieproces is cruciaal.”

Het idee is al sinds juli 2024 naar de gemeente gecommuniceerd als begeleidend schrijven bij de aanvraag waarin wij willen samenwerken met Diederick Kraaijeveld en/of Broecks en Eric van der Vegt. De toetsingscriteria staan duidelijk in de nota. Wij hebben ons hierop dan ook op gebaseerd. Als

je dan pas achteraf hoort dat het 'liever een gestucte muur' moet worden – dan is het niet mijn fascinatie voor Tetris dat het probleem is, maar de willekeur in besluitvorming, gebrek aan steun gemeenschappelijke visie als Mediastad maar vooral het gebrek om duidelijkheid aan de voorkant van het proces te geven en daarmee afstemming te realiseren. Verwachtingsmanagement.

Daarom nodig ik u uit: kom langs bij de nog altijd actuele Wachtkamer op de Havenstraat 49. Bekijk hoe mooi het gebouw al is geworden en hoe mooi het kan worden als wij de symmetrie terugbrengen en de glas en lood ramen terugbrengen (zie bijlage), neem de criteria van welstand gerust mee (zie bijlage) en vraag u af waarom we zo moeilijk tot elkaar kunnen komen betreffende de invulling van een steeg.

Wij zijn klaar met de strijd en hebben besloten om te capituleren wat betreft het Tetrisblokje, net als onze ontwikkelingen aan de Mussenstraat 55 en het Achterom 185. Wij hebben dan ook een gerenommeerd architect in handen genomen om te doen wat jullie willen. Hierdoor trekken wij ons terug uit het proces en zal de architect het contactpersoon zijn.

Want wij willen dóór. Voor de Havenstraat. Voor de stad. Voor de vele woningzoekenden.

Participatie is meedoen vanuit een samenspel en samenwerking conform gezamenlijke doelen. Wij worden hier dan ook structureel in tegengewerkt (zie actuele klacht bijlage).

Wij zijn nu op vakantie, niet met de bus maar op eigen kracht.

Met vriendelijke groet,

Raoul van de Wetering

Omgevingsregisseur zonder regie @ Makeltent